

Kulcsár Árpád

HAPAXANTIÁK

DEMENCIA

két domináns parancs zavara
megteríteni az ágyat megvetni az asztalt
az értelem és az izmok fölött mint egy gyeplő
a kontroll úgy szakad el és csattan egyet a szélben
kicsöpög kiszotyog a béltartalom
december
hülő lábakat hasat kezét fenéket mosni
háromszor napkelte után
feljön és lemegy a nap
fiam csak ennyi van
a ház vakolatán elindul egy vonal a sötétség
súlya suttogás hát mégis élnek a régi szellemek
feküdni és szimatolni hogy lopózik az ammóniaszag a falba
nem vagyok éhes
nem vagyok éhes
nem vagyok éhes
menj az anyád picsájába
menj a kurva isten faszába
haza
te ki vagy?

A HÍVÁS

felhívott anyám és mondta hogy apámnak nem
jósolnak már időt az orvosok
hogy az orvosok eztán az időt már nem apám légzésében akarják mérni
na jó anyám nem így mondta hanem hogy
fiam apád meg fog halni
mondtam anyámnak anyám az élet az nem légzés és mozgás
nem a tekintet fókusza a még működő orgánumok zenéje
hanem nyelv is és mint ilyen (milyen?) apám már rég halott

na jó ezt nem így mondtam
hanem hogy anyám most nem alkalmas nekem beszélni
aztán egész este egy lány kezét fogtam és ő nem sejtette a szorításokat
mondtam neki hogy mint chagall úgy fess újjá hogy aközben
kaparod a festéket és rá se bassz ha a vászont felszakítja a spakli
na jó nem így mondtam hanem mit tudom én talán
hogy szabad-e jósolni időt

A TEMETÉS

ha a párának nincs elég hő emelkedni
akkor a léleknek honnan lenne
eleve milyen erő löki fel-le a lelket
mennybe-pokolba fel kéne találni
a teofizikát súgom anyámnak aki
mereven néz a gödörbe

szerette őt az isten keveset
szenvedett súgja a fülembé nagynéném
azelőtt való nap a ravatal előtt
miközben apám arcába nézünk mindketten
na és ha a szenvedés állapot kérde apám
sértetten
sértett ajakkal mert az orvosok beleerőszakoltak
valami csövet
á csak vicelek jól van így is mondja és ólmos
szemhéjakkal bámul az arcunkba vissza

cipőmön nézem a sarat és lent a falut ahol a sárból házakat emeltek
kegyes idő szívjuk az apró jégcszilánkokat
de ragyog a nap és körben hó borítja a dombokat
csak az erdők feketéllenek ahogyan itt a kihányt föld
jó lenne ha megszakadt volna a vérvonal súgom a gödörbe
ez a történet ami elfért három bekezdésben jó volna ha nem
csikorogna tovább elférni magam is ennyiben magamnak jó volna
és ha valaki a végére kitenné a pontot de nem teszi ki senki